

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ ΚΑΙ Μ. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΠΙΤΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

Παρασταθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Ἰουνίου 1896.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠΗΣ	▲	ΑΓΓΕΛΟΣ ΦΥΤΗΛΗΣ, ἀνεψιὸς
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, σύζυγός του	●	τοῦ Χατζηχαρμπῆ
ΣΤΑΥΡΟΣ, υἱός των	●	ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ
ΠΟΛΥΞΕΝΗ θυγάτηρ των	▼	ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ ΚΟΥΡΕΛΑ, μοδίστα

ΖΑΦΕΙΡΩ, ὑπηρέτρια τοῦ Χατζηχαρμπῆ

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον τῆς οἰκίας Χατζηχαρμπῆ, ἐπέχον θέσιν σάλας καὶ ἀπλούστατα ηὐ-ρεπισμένον. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ θύραι φέρουσαι εἰς ἕτερα τῆς οἰκίας δωμάτια. Εἰς τὸ βάθος μεγάλη θύρα ἐκατέρωθεν τῆς ὁποίας εὐρηγνται δύο κ ο ν σ ό λ α ι μετὰ διαφόρων ἀνθοχεῖων. Καθίσματα, τραπέζια κ.λ.π.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, ΠΟΛΥΞΕΝΗ καὶ ΣΤΑΥΡΟΣ.

[Αἰρομένης τῆς αὐλαίας φαίνονται οἱ ῥηθέντες τρεῖς καθήμενοι περὶ τινὰ τράπεζαν καὶ ἐξακολουθοῦντες συνομιλίαν πρὸ πολλοῦ ἀρξαμένην.]

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Κτυπῶν τὴν χειρὰ του ἐπὶ τῆς τραπέζης). Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέω γώ! ... Τὴν τραπεζαρίαν θὰ τὴν κάνουμε ᾽ς τὴ μεσιανὴν κάμαρα, γιατί τὴν ἀκρινὴ θὰ τὴν κάνω ἐγὼ γραφεῖο! . . .

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Μορμύσσουσα). Καλέ, τί μᾶς λές! . . . θὰ μᾶς πάρῃς ἐσὺ τὴν καλλίτερον κάμαρον!

ΣΤΑΥΡΟΣ. Όχι, θά τήν πάρω ή μούρη σου !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μή μαλλώνετε καί δέν θά τήν πάρω κ'άνενας σας... ή κάμαρα αὐτῆ μου χρειάζεται, μένα γιά τὰ κουκκούλια μου, γιατί εἶναι προσηλιακή

ΣΤΑΥΡΟΣ. Οὐ καί σύ !.. μᾶς 'σκότισες μέ τὰ βρωμοκουκκούλια σου !... "Αν θές νά μελετάω, πρέπει νά τήν πάρω 'γώ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Όχι, θά τήν πάρω 'γώ γιατί εἶμαι καί περὶ μεγάλη.

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Μορμίζων). Τώρα μου εἶσαι ή περὶ μεγάλη !.. "Όταν παρουσιάζεται κ'άνενας γαμπρός, μου εἶσαι ή περὶ μικρή !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Νά μου κ'άνης τή χάρι νά μὴ μέ σκοτίζης !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. ('Εγειρόμενος). Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω 'γώ ! Κι' ἂν θές νά εἶσαι πάντα ή περὶ μικρή, πρέπει νά πάρω ἐγὼ τήν κάμαρα... Καί θά τήν πάρω !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. ('Εγειρομένη ἀποτόμως). Κ' ἐγὼ λέω, πῶς δέν θά τήν πάρης !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Σᾶς εἶπα πῶς δέν θά τήν πάρω κ'άνενας σας καί νά 'συχᾶστε... Τήν ἔχω γιά τὸν ἐαυτὸ μου.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Αὐτὰ δέν τ' ἀκούω 'γώ !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ναί, γιατί νομίζεις πῶς τ' ἀκούω 'γώ !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Βρέ, θά τ' ἀκούσης καί θά πῆς κ' ἓνα τραγοῦδι !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Ἐλα, μὴ φωνάζετε κ' ἔχουμε καί μουσική μεσα... .

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Δέν πᾶ νᾶναι !.. "Αν θέλετε μάλιστα τὸν 'ρωτᾶμε καί βλέπετε τί θά εἰπῇ κα' αὐτός !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Εἶναι περιττόν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Δέν πειράζει, παιδί μου, 'ξάδελφός σας εἶναι ὥστε μπορούμε νά τὸν 'ρωτήσωμε.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Καλλίτερα θά κ'άνετε ν' ἀρίστετε τὸν ἄνθρωπο σ' τήν ἡσυχία του κ' εἶναι κουρασμένος ἀπ' τὸ ταξίδι... ἄλλως τε ἐγὼ εἶπα καί ἐλάλησα, μιὰ φορὰ καί παίρνωμε 'δικό μας σπίτι, θά πάρω ὅποια κάμαρη θέλω 'γώ... Καί τὸ κάτω-κάτω, 'ς τή μελέτη μου χρειάζεται ἡσυχία...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μάτια μου !.. Δέν λές πῶς θές νά εἶσαι ἀπέναντι 'ς τήν Μαριγούλα, μόνον...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Κάνε μου τή χάρι καί κλείσ' τὸ στόμα σου, πρὶν 'ς τὸ κλείσω 'γώ μέ καμμιὰ γροθιά... ᾶ !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. ('Εγειρομένη). Αἱ, αἱ, γιά νά σᾶς πῶ... τὸ παραζωλώσατε... ᾶ !..

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ ἄνωτέρω καὶ ΦΥΤΗΛΗΣ.

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Εἰσερχόμενος ἐκ τῆς πρὸς τ' ἀριστερὰ θύρας). ὦ ! ὦ ! ἡ συζήτησις βλέπω ἔχει πάρει δρόμο...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Θὰ σοῦ χαλάσαμε τὴν ἡσυχία μὲ τῆς φωναῖς.

ΦΥΤΗΛΗΣ. Ἄ ! μπᾶ ! δὲν κάνετε δουλειά σας, εἶμαι συνηθισμένος ἀπ' τὸ σπίτι μας...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ἄ ! καλὰ ποῦ εἶπες «σπίτι»... Ἐλα, καϋμένε Ἀγγελε, καὶ πέ μας 'ς τὸν Θεό σου....

ΣΤΑΥΡΟΣ. Εἶναι περιττὸν ν' ἀνακατέψῃς τὸν ἄνθρωπο...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Δὲν εἶναι δὰ καὶ σπουδαῖο πρᾶμμα... Γι' ἄκουσε, παιδί μου... ἔξερεις δὰ τὸ σπίτι ποῦ παίρνουμε σήμερα 'ς τὴ δημοπρασία... δηλαδὴ τῶχουμε πάρει...

ΦΥΤΗΛΗΣ. Ἄ ! ναί, ἔξέρω... ὅλη τὴ νύχτα μοῦ 'μιλοῦσε γιὰ αὐτὸ ὁ Σταῦρος.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Αἶ, εἶδες τί ἔμμορφο ποῦ εἶναι !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Δηλαδὴ δὲν τὸ εἶδα... ἀλλὰ τ' ἄκουσα... ὕστερα μοῦ φαίνεται καὶ πῶς τὸ ἔξέρω.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Καλέ, ἐκεῖνο ποῦ εἶναι 'ς τὴν ὁδὸν Ἀγχέσμου.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Δίπλα 'ς τοῦ κουτσοῦ τὸ μανάβικο.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μὲ τὴν μεγάλη σιδερένῃα πόρτα.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ μιὰ μάνδρα χαμηλή.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μὲ μιὰ μουριά 'ς τὴ μέση.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ναί, μὰ τὴν μουριά, ἔξερεις, θὰ τὴν κόψουμε...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Τί ἔκανε, λέει !.. Τὴ μουριά νὰ κόψουμε !.. Ἀμ ! ἴσα-ἴσα ἡ μουριά εἶναι ποῦ μ' ἔκανε νὰ πῶ τὸ ναί... θὰ τρέφω μ' αὐτὴν τὰ κουκκούλια μου μιὰ χαρά !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ὑστερα ἔχει καὶ κάτι μοῦρα... extra !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Μὰ ἔξω ἀπὸ τὴν μάνδρα εἶναι ἡ μουριά ;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Καλέ, ὅχι !

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Τῇ Σταύρῳ). Τότε, φιλαράκο μου, δὲν εἶναι extra.... εἶναι *intia muros* !... Νὰ πᾶς νὰ μάθῃς λατινικά !...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Χώρα ἀπ' ὅλ' αὐτά, τὸ σπίτι μας ἔχει καὶ δύο πατώματα ἐξαίσια !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, Τὸ ἓνα ἀπάνω καὶ τ' ἄλλο κάτω.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Ἐκ πνεύματος; ἀντιλογίας ὀρμωμένη). Ὅχι ! τὸ ἓνα κάτω καὶ τὸ ἄλλο ἀπάνω !

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Διὰ τὴν δώση καὶ αὐτὸς κάποιαν πληροφορίαν). Δὲν νοιώθετε τί λέτε !.. Τὸ ἓνα εἶναι ἀπάνω 'ς τὸ ἄλλο !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Καὶ τὸ ἀπὸ κάτω τῶχουμε γιὰ νοίκιασμα !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μὲ χωριστὴ εἴσοδο !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ κουδοῦνι 'ς τὴν πόρτα !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μὲ νερό !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μὲ μπαλκόνι 'ς τὸ δρόμο !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ δυὼ ταρατσαῖς !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μὲ πλουταρεῖο !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Καλό... πολὺ καλό !... (Ἄφ' οὗ σκεφθῇ ἐπ' ὀλίγον). Μ' ὅλ' αὐτὰ θὰ πληρώνετε ἀπάνω—κάτω ἐννενηντα δραχμὰς φόρον οἰκοδομῶν.

ΣΤΑΥΡΟΣ. "Οχι δά, ἐγὼ ἕκαμα λογαριασμὸν καὶ ἡῦρα πῶς θὰ πληρώνουμε...στάσου νὰ ἰδῇς... (Ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου του σημειώσιν τινα). Θὰ πληρώνουμε ὀγδοῇντα δύο δραχμὰς...

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Ἐπιμένων). Ἐννενηντα σωσταῖς !

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Μετὰ πείσματος). Μὰ τώρα δὲν 'ξέρω γὼ ποῦ 'κάθησα καὶ τὸ 'λογάριаса ὅλη νύχτα...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ υἱοῦ της). "Εμ ! ἀφ' οὗ σοῦ λέγῃ πῶς τὸ 'λογάριασε τὸ παιδί !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέω γῶ!..οὔτε μιὰ δεκάρα 'λιγώτερο.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὰ χριστιανέ μου, ἀφ' οὗ σοῦ λέω πῶς ἕκαμα λογαριασμό !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. "Αμ ! ἐμένα, θαρρεῖς, πῶς γιὰ τὰ μαῦρα μάτια μὲ εἶχαν ἓνα χρόνο 'ς τὴν Χαλκίδα ἐπὶ τοῦ φόρου τῶν οἰκοδομῶν !...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Δῆθεν πεισθεῖσα ἐκ τοῦ ἐπιχειρήματος τοῦ Φυτῆλη). Τότε ἔχει δίκαιον ὁ "Αγγελος.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Μὲ ποιᾶν τινα ἐκπληξιν). Μ' ἀφ' οὗ σοῦ λέει τὸ παιδί πῶς ἔκανε λογαριασμό !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Δεικνύουσα τὸν Φυτῆλη). Κι' ἀπὸ 'δῶ ποῦ ἦταν ὑπάλ-
ληλος 'ς αὐταῖς τῆς δουλειαῖς !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Τῇ Πολυξένῃ). Ἐσὺ νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι καὶ δὲν νοιώ-
θεις ἀπ' αὐτά !.. Ὅριστε μας !.. Θαρρεῖς πῶς σπουδάζω ἐγὼ τὰ νομικὰ 'ς τὸν βρόντο !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Τῇ Πολυξένῃ· εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ υἱοῦ της). Καλὰ σοῦ λέει !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Δὲν ἔχεις δίκαιον, θειά μου...γιὰ νὰ 'πῶ ἐγὼ ἐννε-
νῆντα, θὰ 'πῇ πῶς τόσῳ εἶναι.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ἐννοεῖται !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὰ σὺ 'μπορεῖς νὰ 'πῇς καὶ ἑκατό, θὰ σὲ πιστέψουμε
'μεῖς !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Τῇ Φυτῆλῃ). Ἐτσι εἶναι, παιδί μου.

ΦΥΤΗΛΗΣ. Ἐννενηντα εἶναι σωσταῖς καὶ λέτε ὅ,τι θέλετε !

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Πείσμων). Ὅγδοῇντα δύο !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Έννενηντα !.. Λογάριασε και θά ιδῆς !.. Βάλ' τὸ εἰσόδημα... βάλε εἴκοσι τοῖς ἑκατὸ πρόσθετα τέλη, βάλε τὴν ὁδοποιΐαν...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ὅχι· νὰ μὴ βάλω καὶ τὴν ρυμοτομίαν !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Αἶ, μὰ τόσα ξέρεις, τόσα λές !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ὅχι, ξέρεις ἐσύ !

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Με θυμόν). Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω γ' ἐγώ !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω κ' ἐγώ !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Αἶ, θὰ μαλώσετε τώρα... ὅσαις εἶναι ἐπὶ τέλους θὰ τῆς πληρώνουμε !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ὅχι, ἀλλὰ θέλει νὰ μᾶς κάνη τὸν ἔξυπνο !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Τῷ Σταύρῳ). Ἐλα σύ, ποῦ τὰ ξέρεις ὅλα !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ἐσύ νὰ λουφάξης καὶ τὴν κάμαρα δὲν τὴν παίρνεις !..

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. (Εἰσερχομένη διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους). Πολυξένη μου, καλ' ἡμέρα. ('Αλληλοσπάζονται).

ΣΤΑΥΡΟΣ. Καλῶς τὴν Μαριγοῦλα !

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. (Πρὸς ἅπαντας). Καλ' ἡμέρα σας !

ΣΤΑΥΡΟΣ. ('Ιδιαιτέρως πρὸς τὸν Φυτῆλην). Ἡ μοδιστροῦλα ποῦ σοῦ λεγα τὸ βράδυ !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Καλῶς τὴν Μαριγοῦλα. . . Ἐλα, πάρε καρέκλα, κάθησε.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Ὅχι, εὐχαριστῶ, βιάζομαι...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὰ τί, ἔτσι 'ς τὸ πόδι ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Εἶμαι βιαστική... Ἐξέρετε, ἦρθα γιὰ τὸ σπίτι...

ΣΤΑΥΡΟΣ. ('Ενθουσιωδῶς). Ἄ ! γιὰ τὸ σπίτι !... (Τῷ Φυτῆλῃ ἰδιαιτέρως). Πράγματι, γιὰ σπίνωμα εἶναι !..

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Ἐρχομαι, ποῦ λέτε, νὰ προλάβω μὴν τὸ πιάση κανέννας ἄλλος.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μὰ περὶ σπίτι ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Καλέ, τὸ 'δικό σας... Δὲν τῶχετε γιὰ 'νοίκιασμα τὸ κάτω πιάωμα ;

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ἐννοεῖται !.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Αἶ, ἔρχομαι νὰ τὸ πιάσω γ' ἐγώ, γιατί ἀπεφάσισαν ν' ἀνοίξω 'δικό μου κατάστημα.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Θαυμάζουσα). Ἄ, δικό σου κατάστημα !..

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Βέβαια ! Πελατεία ἔχω ἀρκετὴ καὶ πιστεύω νὰ πάω ἔμπρός... Ἐπειτα τὸ μέρος εἶναι πολὺ ὠραῖο...

ΣΤΑΥΡΟΣ. 'Ωραϊο, λέει !.. Περίφημο !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. 'Ο δρόμος περαστικός !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Τὸ σπίτι προσηλιακό !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Μὲ μπαλκόνι 'ς τὸν δρόμο !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ ἰδιαίτερα εἴσοδο !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μὲ αὐλὴ εὐρύχωρη !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μὲ μιὰ μουρία 'ς τὴ μέση !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Μὲ δύο ταρατσαις !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ κουδοῦνι 'ς τὴν πόρτα !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μὲ πλεισταρειό !

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Τόσφ καλλίτερα... Γιὰ ὅλα αὐτὰ λοιπόν, πιστεῦω νὰ προτιμήσετε ἐμένα, χωρὶς ἄλλο !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Τώρα μάλιστα ποῦ θὰ κάνουμε καὶ καινούργιους μπερτέδες, θὰ χρειασθῇς νὰ μᾶς βοηθήσης...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. "Ο,τι θέλετε.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Καλέ, τοὺς μπερτέδες θὰ τοὺς πάρουμε ἑτοιμούς... ἐγὼ τοὺς ἔχω συμφωνήσει... Τώρα μάλιστα ὅπου κι' ἂν εἶναι θὰ μᾶς φέρουνε καὶ τὸ δεῖγμα...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Εἶναι περιττόν... Θὰ μᾶς τοὺς ῥάψῃ ἡ Μαριγούλα...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. "Ετσι νομίζω κ' ἐγὼ καλλίτερα.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. "Οχι, πειὸ καλοὶ εἶναι οἱ ἑτοιμοὶ... περιμένετε νὰ 'δῆτε καὶ τὸ δεῖγμα ποῦ θὰ μᾶς φέρουν...

ΦΥΤΗΛΗΣ. Κ' ἐγὼ, νομίζω, πὼς καλλίτερα εἶναι νὰ τοὺς ῥάψῃ ἡ κυρία Μαριγούλα...

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Εὐχαριστημένος). Εὖγε, "Αγγελε !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Τῇ Μαριγούλᾳ). Καὶ δὲν μοῦ λές, πόσαις πῆχες χρειάζονται ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Πόσα παράθυρα εἶναι ;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Στάσου νὰ ἰδῇς... (Μετρεῖ). "Ενα... δύο... τρία... τέσσαρα... πέντε... ἕξι... (Τῇ Μαριγούλᾳ). "Εξ !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Καλέ, τί ἕξ !.. "Οκτώ !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. "Οχι, νὰ μὴν εἶναι δώδεκα... "Επτὰ εἶναι !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. "Εξ μοναχά !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Τῆς κάμαρας ποῦ θὰ πάρω 'γὼ, τῶθαλες ;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Καὶ αὐτὸ μαζύ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Τὰ τρία τῆς σάλας ;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Κι' αὐτά.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Τότε, θὰ 'ξέχασες τῆς τραπεζαρίας.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. "Οχι, ὅλα τᾶβαλα.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Τότε εἶναι ὀκτώ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. "Επτὰ !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. "Εξ !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Κάντε για ἑπτὰ παράθυρα καὶ πάλιν βλέπετε.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὰ γιατί νὰ κάνωμε γιὰ ἑπτὰ, ἀφοῦ εἶναι ὀκτώ !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Τῇ Μαρικοῦλα). "Ακουσε μένα, Μαρικοῦλα. κ' ἐννοια σου... Γιὰ ἕξ παράθυρα νὰ λογαριάσης...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. "Ας εἶναι... κάνω ἐγὼ τὸν λογαριασμό καὶ σᾶς τὸν στέλνω... ἀλλὰ τὸ σπίτι θὰ εἶναι 'δικό μου, αἱ ;

ΣΤΑΥΡΟΣ. Βεβαιότατα !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. ('Ιδια). 'Η μούρη του, τὴν θέλει πιεὶ κοντὰ γιὰ νὰ τὰ ψήσῃ περισσότερο !..

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Καὶ γιὰ τὴν πληρωμὴ δὲν θὰ μαλώσωμε...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. 'Εννοεῖται !..

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Αἱ, ἐγὼ σᾶς ἀφίνω... Χαίρετε !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Στὸ καλὸ... καὶ φρόντισε γιὰ τοὺς μπροντέδες !...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Γιὰ ὀκτὼ παράθυρα !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Γιὰ ἑπτὰ !... ('Ιδια). "Αν καὶ θὰ πάρωμε τοὺς ἑτοιμοὺς !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μὴν ἀκοῦς !.. Κύτταξε γιὰ ἕξ καὶ βλέπουμε !

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Καλὰ, καλὰ... ('Βερεχόμενη). Χαίρετε.

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Προπέμπων αὐτήν). 'Ορεβούχο ! (Τῇ στέλλει φίλημα διὰ τῆς χειρός).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω, πλὴν τῆς ΜΑΡΙΓΟΥΛΑΣ· κατόπιν ΖΑΦΕΙΡΩ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Νά, νοικάρισα μιὰ φορὰ !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. ('Απὸ τῆς θύρας τοῦ βάθους). "Ὅπως τὴν θέλαμε !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Μετὰ κακεντρεχεῖας). Δηλαδή, ὅπως τὴν ἤθελες !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Κατερχόμενος τὴν σκηνήν). Δὲν τὸ 'ξέραμε νὰ 'νοικιάσωμε τὸ σπίτι μας σὲ κάνένα λιμοκοντόρο !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Τῇ 'Αναστασίᾳ). Μὰ τὴν ἀλήθεια, θειά μου, εἶναι πολὺ νόστιμη αὐτὴ ἡ μικρούλα...

ΣΤΑΥΡΟΣ. ('Ενθουσιασμένος). Πές τα ντέ, καυμένη 'Αλέκο !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Μὴ λησμονοῦσα τὸ φῶλον τῆς). Μικρούλα !.. 'Απὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ, δὲν μοῦ λές !.. Νά δὰ ἡ ὥρα νᾶναι μικρούλα κ' ἡ Μαρικοῦλα... ἀφοῦ ἑνὰ 'μισὺ χρόνο μὲ περνοῦ ἑμένα !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. 'Συγᾶστε παρακαλοῦμε !.. "Αρχισες νὰ μικραίνης, βλέπω, πάλι !.. Μὴ 'μιλᾷς, γιατί ἀρχίζω νὰ ζητάω πάλι τὴν κάμαρα καὶ θ' αὐξήσουν τὰ χρόνια σου !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Οὐφ ! ἄνοστος ποῦ εἶσαι !..

(Εἰσέρχεται ἡ Ζαφείρω).

ΖΑΦΕΙΡΩ. (Τῇ 'Αναστασίᾳ). Κυρία, σᾶς ζητοῦν ἔξω...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μήπως φέρανε κανένα μπερντέ ;

ΖΑΦΕΙΡΩ. Όχι, ὁ κύριος Λευτέρης εἶναι!...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Καλά· ἔφτασα, πές του. (Ἡ Ζαφείρω ἀποσύρεται). Ἐγὼ πηγαίνω μὴ στιγμὴ καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ παύσουν αὐταῖς ἢ συζητήσεις περὶ ἡλικίας... Σὲ σένα τὰ λέω, Σταῦρο, αὐτά...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Καλλιτέρα θὰ κάνης νὰ τὰ πῆς 'ς τὴν κόρη σου !

(Ἡ Ἀναστασία ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΠΟΛΥΞΕΝΗ, ΣΤΑΥΡΟΣ καὶ ΦΥΤΗΛΗΣ.

ΦΥΤΗΛΗΣ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς κάνετε 'νοικάρισσα νοστιμούτσικη !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ, μετενόησα ποῦ ἔδωσα τὸν λόγο μου...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ναι, γιατί βλέπεις, σὲ παίρνουμε σὲ ρώτημα !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Όχι, θὰ ρωτήσωμε τὴ μούρη σου !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Δὲν ἔχεις δίκαιο, Πολυξένη, ἡ Μαριγοῦλα φαίνεται καλὸ κορίτσι.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Προκομμένο !.. Θέλει νὰ πιάσῃ τὸ σπίτι μας γιὰ τὴν ἀφεντεριά του ἀπὸ 'δῶ. (Δεικνύει τὸν Σταῦρον).

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ἔτσι μ' ἀρέσει μένα ! Καὶ τώρα μάλιστα θὰ καθίσω 'ς τὴν κάτω κάμαρα !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Όχι, θὰ καθίσῃς 'ς τὴν ἀπάνω ποῦ γύρευες.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Τώρα πειὰ δὲν μ' ἀρέσει!.. Ἡ μελέτη θέλει ἡσυχία καὶ δὲν κάνει νά'χω παράθυρο 'ς τὸν δρόμο !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Γιατί σ' ἀρέσει νά'χῃς 'ς τὴν αὐλή !.. Όχι, δὲν σοῦ γίνεται ἡ χάρι !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Θὰ μοῦ γίνῃ, καὶ θὰ σὲ βάλω νὰ μοῦ πῆς κ' ἓνα τραγοῦδι !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Κάνένα μυρολόγι, ἂν θέλῃς !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Σωπαῖτε, γιατί κάποιος ἔρχεται...

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Οἱ αὐτοὶ καὶ ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Σπεύδουσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάθους). Ἄ ! ὁ κύριος Βασιλάκης εἶναι!..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. (Εἰσερχόμενος χαιρετᾷ). Καλ' ἡμέρα σας !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Πλήρης χαρᾶς, ἐνῶ ὁ Παντιέρας ὑποκλίνεται πρὸ τοῦ Ἀγγέλου).
Νὰ σᾶς συστήσω... Ὁ κύριος Βασιλάκης Παντιέρης, φίλος μας...

ὁ κύριος Ἀγγέλως Φυτῆλης ἐξάδελφός μας. . . ἦλθε χθές τὸ βράδυ ἀπὸ ταξειδι... .

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Ὑποκλινόμενος). Ἐχω εὐχαρίστησιν !

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Χαίρω πολὺ !.. (Τῷ Σταύρῳ). Τί γίνεσαι, Σταῦρο,

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Ψυχρῶς). Τί νὰ γίνω... Γὰρ ἐξετάσεις ἐτοιμάζομαι....

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Ἄ ! ἔτσι ; Ἡ ὥρα ἡ καλὴ !

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Ἰδίᾳ παρατηρῶν προσεκτικῶς τὸν Παντιέραν). Κᾶπου τᾶχω ἰδεῖ ἐγὼ αὐτὰ τὰ μοῦτρα !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Προσφέρουσα καθίσμα εἰς τὸν Παντιέραν). Κάθησε λοιπόν, κύρ Βασιλάκη... Νὰ φωνάξω καὶ τὴν μαμᾶ... (Καλοῦσα). Μαμᾶ !.. Μαμᾶ !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Τῷ Παντιέρα). Καὶ τί ἄλλα ;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ Ἡ Φρόσω τί γίνεται ; Καιρὸ ἔχει νὰ μᾶς ἔλθῃ...

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. (Παρατηρῶν τὸν Φυτῆλην). Τὸ ἀπόγευμα θὰ σᾶς τὴν φέρω, χωρὶς ἄλλο... (Ἰδίᾳ). Ποῦ τὸν ἔχω ἰδεῖ αὐτόν, δὲν ἔμπορῶ νὰ καταλάβω !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Νὰ μᾶς τὴν φέρης, βέβαια. . . Ἐχω νὰ τῆς εἰπῶ πολλὰ . . .

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Ἰδίᾳ) Ποῦ ἔς τὸν διάβολο τὸν ἔχω ἰδεῖ δὲν ἔμπορῶ νὰ θυμηθῶ !..

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Εἰσερχομένη περιχαρὴς). ὦ ! καλῶς τὸν κύρ Βασιλάκη... Τί κάνεις, παιδί μου ; Τί κάνει ἡ μητέρα σου, ὁ πατέρας σου ;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Καλὰ, καλὰ... Σᾶς χαιρετοῦν ..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Ἡ Φρόσω ;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Κ' ἐκείνη...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μοῦ ὑπεσχέθη πῶς θὰ μᾶς τὴν φέρῃ τὸ ἀπόγευμα.

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Χωρὶς ἄλλο... Καὶ ὁ κύριος Παρασκευᾶς ; Ἐβγῆκε ;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Ναί, εἶναι μιὰ ἄμισυ ὥρα ποῦ ἔβγῆκε ἐστὴν δημοπρασίᾳ...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Διερωτοῦσα). Ὡς τὸ Δημοπρατήριον. . . Γὰρ τὸ σπίτι ποῦ σᾶς ἔλεγα...

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Ἄ ! ποῦ τὸ πωλεῖ ἡ Τράπεζα...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ναί. . . τὸ πῆραμε. . . Ἐέρεις, ἔς τὴν ὁδὸν Ἀγγέ-
σμου. . .

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Ὡς τὴν ὁδὸν Ἀγγέσμου ; Οὐμ ! Κεντρικὸ μέρος...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Κεντρικὸ, λέει !.. Ἐκτακτο !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Καὶ τὸ σπῖτι πολὺ ὠραῖο !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ σιδερένια πόρτα !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Μὲ μιὰ μάνδρα χαμηλὴ !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μὲ μιὰ μουριὰ 'ς τὴ μέση !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μὲ μπαλκόνι 'ς τὸν δρόμο !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ δυὼ ταρατσαις !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Μὲ κουδοῦνι 'ς τὴν πόρτα !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μὲ δυὼ πατώματα... Τὸ ἓνα γιὰ 'νοίκιασμα...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Καθένα μὲ χωριστὴ εἴσοδο !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ νερὸ μπόλικο !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Μὲ πλυσταρεῖο !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ μικρὸν φόρον οἰκοδομῶν.. ὀγδοῇντα δύω δραχμὰς

τὸν χρόνο...

ΦΥΤΗΛΗΣ. 'Εννεῇντα !

ΣΤΑΥΡΟΣ. 'Ογδοῇντα δύω σωσταῖς !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. 'Εννεῇντα, χριστιανέ μου !. . .Κ' ἐγὼ δὲν ἤμουν
'ς τὴν Χαλκίδα γιὰ τὰ μαῦρα 'μάτια !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. ('Ιδιᾶ). Χαλκίδα, εἶπε !. . . ὦ ! τὴν θυμή-
θηκα ! .

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Τέλος πάντων, ὅσα κι' ἂν εἶναι θὰ τὰ πληρώ-
νωμε... δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τσακῶνεσθε.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὰ θέλεις, βλέπεις, νὰ μᾶς κάνῃ τὸν ἔξυπνο !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. 'Οπωσδήποτε τὸ σπῖτι σας εἶναι λαμπρό, ὅσον
φόρον καὶ ἂν πληρώνετε... Καὶ νὰ ἰδῇτε πῶς ἦλθαν τὰ πράγματα...
'Ξέρετε, ἐμεῖς φεύγωμε ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ καθόμαστε... καὶ καθὼς ἔχετε
σεῖς τὸ κάτω πάτωμα γιὰ 'νοίκιασμα... (Ταχίως). 'Αλήθεια ! Σπῖτι
σὰν τὸ 'δικό σας καὶ νὰ τὸ ζητᾷ κανεὶς δὲν τὸ 'βρίσκει εὐκολα...

ΣΤΑΥΡΟΣ. 'Εννοεῖται !

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Πῶς τὸ λέτε καὶ σεῖς ; Αὐτὴ ἡ εὐκαιρία μοῦ φαί-
νεται μοναδικὴ γιὰ μᾶς. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε καμμίαν δυσκολίαν
νὰ μᾶς 'νοικιάσετε τὸ κάτω πάτωμα...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. ('Αναπνέουσα ἐνθουσιασθῶ). Νὰ σᾶς τὸ 'νοικιάσωμε ; Μὰ
τί ζητοῦμε κ' ἐμεῖς !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. ('Ιδιᾶ). ὦ Α ! μὰ τὴν θυμήθηκα !.. Τοῦ 'λόγου
του εἶναι λοιπόν ! .

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Τῷ Παντιέρᾳ). ὦ Α ! χρῆμα !.. Ποῦ νὰ τὸ 'ξέραμε...
'δῶσαμε τὸ λόγο μας ἀλλοῦ...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Βέβαια... τὸ 'νοικιάσαμε 'ς τὴν Μαριγοῦλα τὴν μο-
δίστρα...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Καλέ, ποιά Μαριγοῦλα !.. Τώρα ἦρθε ἔξω ὁ κύρ

Λευτέρης ποῦ μοῦ δείχνει νὰ βγάζω τὰ κουκούλια καὶ τοῦ τὸ ὑπε-
σχέθηκα...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Τί ἔκανε, λέει !.. Τώρα ἔχουμε δώσε! τὸν λόγον μας
'ς τὴν Μαριγοῦλα...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Δὲν πειράζει τὸν παίρνομε 'πίσω...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Βεβαίως τὸν πέρνομε 'πίσω...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Τῷ Σταύρῳ). Τ' ἀκοῦς ;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Καὶ θὰ δώσωμε τὸ σπίτι 'ς τὸν κύρ Βασιλάκη. .

ΣΤΑΥΡΟΣ. Τώρα πειὰ 'νοικιάστηκε...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. 'Εννοεῖται, ἀφοῦ τῶδωσα 'ς τὸν κύρ Λευτέρη, ποῦ
τὰ μὲ βοηθᾷ 'ς τὰ κουκούλια μου...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Οὐφ ! καὶ σὺ μὲ τὰ κουκούλια σου, μᾶς 'σκότισες !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Τέτοια εὐκαιρία δὲν τὴν γάνω 'γώ !.. Τώρα μάλ-
ιστα ποῦ μοῦτυχε καὶ ἡ μουριά !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Αὐτὰ νὰ τὰ λές ἄλλοῦ !.. Τὸ σπίτι θὰ τὸ πάρῃ ἡ
Μαριγοῦλα !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Θὰ τὸ πάρῃ ὁ Βασιλάκης !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Θὰ τὸ πάρῃ ὁ κύρ Λευτέρης !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Γιὰ νὰ μὴ μαλλώνετε, τὸ σπίτι θὰ τὸ πιάσω ἐγώ !..

ΣΤΑΥΡΟΣ, Δὲν ἀκούω τίποτα... ἡ ἡ Μαριγοῦλα ἡ φεύγω ἀπὸ
τὸ σπίτι !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. "Ἡ ὁ Βασιλάκης ... ἡ γίνομαι καλογοργά !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. 'Απὸ φοβέrais δὲν ἰδρώνει τ' αὐτί μου .. Τὸ σπίτι
θὰ τὸ πάρῃ καὶ τὸ 'πῆρε μάλιστα ὁ κύρ Λευτέρης !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μοῦτρα καὶ ὁ ἓνας καὶ ἡ ἄλλη !.. Νομίζετε πῶς
εἶνε εὐκολον νὰ πληρώνουνε τὸ 'νοῖκι κάθε μῆνα... 'Ενῷ ὁ κύριος
Βασιλάκης...

ΦΥΤΗΛΗΣ. ("Ὅστις περιέμενε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξεσπάσῃ κατὰ τοῦ Παντιέρα).
Οὐμ ! Πετύχατε !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Πῶς εἶπατε ; !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Τίποτα !.. Λέγω πῶς πέτυχαν τὸν καλοπληρωτὴ !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. ('Εγείρμενος ἀποτόμως). Κύριε !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Βαίνουσα πρὸς τὸν Φυτῆλην). "Ἀγγελε, δὲν εἶναι τρόπος
αὐτός !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. "Ὅχι, εἶναι τοῦ κυρίου ἀπὸ 'κεῖ ποῦ μπαίνει 'ς τὰ
ξένα σπίτια καὶ δὲν πληρώνει...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Συμβιβαστικῇ). 'Αφῆστέ τα αὐτὰ τώρα...

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. ('Απειλητικῶς πρὸς τὸν Φυτῆλην). Θὰ μοῦ δώσης λόγον !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Λόγον ἐγώ σοῦ δίδω, ἀλλὰ σὺ νὰ κυττάξης νὰ δώ-
σῃς τὰ 'νοῖκια ποῦ ἔφαγες τοῦ θείου μου εἰς τὴν Χαλκίδα !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. ('Ἰδίᾳ). Μὲ θυμήθηκε ὁ διάβολος !.. ('Υψηλοφωνῶνς).

Δὲν ξεσυνερίζομαι γιατί, χωρὶς ἄλλο, μὲ περνᾷς γιὰ ἄλλον...
 ΦΥΤΗΛΗΣ. Ὁχι, λῆθος ἔχεις· σὲ περνῶ γιὰ 'κεῖνον ποῦ εἶσαι !
 ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Δυσαναχитоῦσα). Καλὲ Σταῦρο, δὲν τοῦ 'μιλᾷς !..
 ΦΥΤΗΛΗΣ. (Τῇ Ἀναστασίᾳ). Ἄν θέλετε, θειά μου, νὰ παίρνετε
 'νοῖκι, τὸ καλὸ ποῦ σᾶς θέλω, μὴ τοῦ δώσετε τὸ σπίτι σας...
 ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Καλὲ, δὲν εἶναι λόγος τώρα αὐτός. . . Ἐμεῖς τὸ
 σπίτι μας τὸ 'νοικιάσαμε.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Βεβαίως, τὸ 'νοικιάσαμε 'ς τὴν Μαριγοῦλα !
 ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ, (Τῷ Φυτῇ). Κ' ἐμεῖς, κίριε, θὰ λογαριαστοῦμε !..
 ΦΥΤΗΛΗΣ. Ὅποτε θέλεις !.. Ἀλλὰ 'γὼ ἐνόμιζα πᾶς δὲν θὰ εἶ-
 χες μοῦτρα νὰ 'μιλήσῃς !..
 ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ἄγγελε, δὲν εἶναι τρόπος αὐτός.... Σταῦρο, 'μί-
 λησέ του...

ΦΥΤΗΛΗΣ. Τί νὰ μοῦ 'μιλήσῃ καὶ νὰ μοῦ ξεμιλήσῃ... Ἐγὼ
 πονῶ τὸ σπίτι σας καὶ δὲν θ' ἀφήσω ἓνα κανονιέρη νὰ τὸ γκρε-
 μίσῃ μὲ τῆς κανονιαῖς του !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. (Ἐκτὸς ἑαυτοῦ). Κύτταξε νὰ μὴν γκρεμίσω 'σένα ἔξω
 ἀπ' τὸ παράθυρο !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Ἀπειλητικῶς). Γιὰ πάρ' τὰ μοῦτρα σου.... χαμάλη !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. (Ἀρπάζων κάθισμα). Δὲν παίρνω τὰ μοῦτρα μου, ἀλλὰ
 παίρνω τὴν καρέκλα...

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Παραμυθίων). Αἱ, αἱ, τὸ παραξιλώσατε !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Σὺ παίρνεις τὴν καρέκλα, ἀλλὰ 'γὼ σοῦ τὴν κα-
 θίζω 'ς τὸ κεφάλι, μπαγαπόντε !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Ἀναγκαιζοῦσα τὸν Φυτῇ). Ἀλέκο !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Αἱ, αἱ, παιδιά, 'ντροπή !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Ἀφῆστέ τον, τὸν τενεκέ !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Ἀπωθὼν τὴν Πολυξένην). Ἀφινέ με ἀπὸ 'κεῖ !..

(Ὁ Φυτῆλης ὁρμᾷ κατὰ τοῦ Παντιέρα· ἡ Πολυξένη λιποθυμεῖ).

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Πίπτονσα ἐπὶ τινος καθίσματος). Ἄ !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Ἀναστασία σπειθρὺσα πρὸς τὴν Πολυξένην). Μπᾶ ! Χριστὸς
 καὶ Παναγία !..

(Ὁ Σταῦρος προσπαθεῖ νὰ διαχωρίσῃ τοὺς συμπλακέντας Φυτῇ καὶ Παντιέραν ἐνῷ
 εἰσέρχεται ὁ Χατζηχαρμπής).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠΗΣ.

ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠΗΣ. (Κατάπληκτος). Βρέ, τί τρέχει ἐδῶ μέσα ; Τί
 συμβαίνει ; !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Τρέξε, Χατζῆ μου καὶ σκοτώνονται ! Τρέξε !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Συνερχομένη). Μπαμπᾶ μου !..

ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠ. (Ἐν τῷ μέσῳ τῶν διαπληκτιζομένων). Μὰ τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους !.. Σταῦρο !.. Βασιλάκη !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Νὰ σοῦ πῶ, θεῖε μου... Ἀκουσέ με... Μὴ γελασθῆς καὶ ἰνοικιάσης τὸ σπίτι σου σ' αὐτὸν τὸν κανονιέρη !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Ἄν τὸν λυπάσαι αὐτὸν τὸν παληάνθρωπον (δεικνύει τὸν Φυτῆλην) κύρ Παρασκευᾶ, βγάλ' τον ἀπὸ ὁῶ, γιατί δὲν ξέρω κ' ἐγὼ τί ἔχει νὰ γείνη ἐδῶ μέσα !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Τῷ Χατζηχαρμπῇ). Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω ἐγώ.. Φύλαξε τὸ σπίτι σου ἀπὸ τὰ κανόνια !..

ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠ. (Κιχηνῶς). Μωρέ, πειὸ σπίτι !.. Τί σπιτολογᾶτε αὐτοῦ !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Τῷ Χατζηχαρμπῇ). Πρόσεξε καλὰ, γιατί θὰ πληρώνης τῆς ἐννενηῆντα τὸν χρόνο χωρὶς νὰ παίρνης πεντάρη !..

ΣΤΑΥΡ. (Γαλθιασθεὶς). Ὅγδοῆντα δύο μόνον !..

ΦΥΤΗΛ. (Ἄποτόμως). Ἐννενηῆντα ! Μιά φορὰ σοῦ τὸ εἶπανε !..

ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠ. (Τῇ συζύγῳ). Βρὲ χριστιανή μου, δὲν μοῦ λές τί σπιτολογᾶνε αὐτοὶ ὁῶ πέρα ;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Γιὰ τὸ σπίτι μας, καλέ. τὸ ὁικὸ μας...

ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠ. Μὰ πειὸ σπίτι !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Καλὲ αὐτὸ ποῦ ἐπουλήθη σήμερα 'ς τὴ Δημοπρασία... ποῦ εἶπες νὰ τ' ἀγοράσης...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. } ^{δύο} Μὲ τὰ δυὸ πατώματα !

ΣΤΑΥΡΟΣ. } ^{ρόν} Μὲ τῇ σιδερένῃ πόρτᾳ !

ΦΥΤΗΛΗΣ. } ^{λλ} Μὲ τὴν χαμηλὴ τὴν μάνδρα !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. } ^{συ} Μὲ τὴν μουριὰ 'ς τὴ μέση !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. } ^{δύο} Μὲ τὸ μπαλκονι 'ς τὸν δρόμο !

ΣΤΑΥΡΟΣ. } ^{ρόν} Μὲ τῆς δυὸ ταράτσες !

ΦΥΤΗΛΗΣ. } ^{λλ} Μὲ τὸ κουδοῦνι 'ς τὴν μπόρτα !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. } ^{συ} Μὲ τὸ μπόλικο νερό !

ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠ. (Κινῶν μὲ οἶκτον τὴν κεφαλὴν). Ἄμ ! δὲν μ' ἐρωτᾶτε κίολας ἂν τ' ἀγόρασα ..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Πῶς ! Δέν τ' ἀγόρασες ; !

ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠ. Ἄμ ! πῶς νὰ τ' ἀγοράσω, ποῦ τ' ἀνέβασαν σὲ δέκα πέντε χιλιάδες.. ἐνῷ ἐγὼ ἔδωνα μονάχα ὀκτώ !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. (Ἰδία). Καίρὸς μοῦ φαίνεται εἶναι νὰ τὸ κόψω λάσπη !..

(Ἐξέρχεται λάθρα).

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Πῶ ! πῶ ! ἄντροπή !..

ΣΤΑΥΡ. Ἄντιο, Μαριγοῦλα !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Ἐν ἀπογοητεύσει). Κροῖμα 'ς τὴν μουριὰ !..

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΖΑΦΕΙΡΩ.

ΖΑΦΕΙΡΩ. (Εἰσέρχεται κρατοῦσα κινουμένη παραπέπνομα). Ἐφέρανε, κυρία, ἀπ' τοῦ Γκιώρα αὐτὸν τὸν μπερντέ....

ΦΥΤΗΛΗΣ. Φέρ 'τον ἐδῶ... Αὐτὸς μόνον μᾶς ἔλειπε γιὰ νὰ γίνουμε σωστοί... χαραγκιόζ μπερντέδες !...

(Πάντες μένουν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτόν).

Ὁ ἀστυφύλακας

ΜΕΡΑ νύκτα γυρνῶ 'ς τὴν Ἀθήνα,
γειτονιὰ δὲν ἀφίνω μισή,
κι' ὅταν τύχω βαρβάτη κουζίνα :
"Ἄλτ ! φωνάζω, 'ς τόπον... τίς εἶ ;
'Σ τὴν ἀρχὴν μὲ θυμόνει, μὲ σκάνει,
μὰ τῆς πέφτω ἐγὼ 'ς τὰ γερά,
ξαδελφάκι της πρῶτο μὲ κάνει
καὶ περνοῦμε κ' οἱ δύο μιὰ χαρά.

[Εκ τῶν τοῦ Γ. ΣΟΥΡΗ].